

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

XVIII. (XXXIV.) ÉVFOLYAM, 47 SZÁM 2023. NOVEMBER 25.

300 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRT

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Hány Nap lesz az égen?

1046.hu

BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

Hány Nap lesz az égen?

Az új világrend betört a közbeszédbe. Szinte már senki sem kérdőjelezi meg, hogy lesz-e. Magától értetődőnek tartjuk, hogy lesz. Hogy milyen lesz, ki lesz benne és ki nem, nos, ezt még nem tudni.

A liberálisok abban bíznak, hogy az egész humbug. Akárki is lesz Amerika elnöke 2024 után, Amerika Amerika marad. Ha sikerül az európai országokat belevinni egy nemzetek feletti európai államba, már nem is kell új világrend, mert ők ketten elég vonzerőt fognak jelenteni, s minden mehet a maga liberális útján.

A kormány meglehetősen óvatosan nyilatkozik ebben a kérdésben, ami érthető is. Szeretnének Magyarországnak méltó helyet biztosítani az új világrendben, de tudják, hogy egyelőre még a régiben vagyunk. A régi szövetség katonái vesznek bennünket körbe, sőt már nálunk is vannak.

A NATO nyári csúcstalálkozóján világosan tudunkra adták, hogy még a régi szövetség szabályai érvényesek, úgyhogy ugrabugra politikának nincs helye. A kormány értett a szóból, és az első nagy vizsgánál, a palesztin-izraeli konfliktus kirobbanásakor teljes mellszélességgel Izrael mellé állt.

Még Pressman amerikai nagykövét pofátlanságait is lenyelik és úgy tesznek, mintha egy féktelen kamaszkölyök egyénieskedéséről lenne szó, és nem Amerika hivatalos politikájáról. Sokan gondolják, hogy már csak pár hónapot kell kibírni, és jön Trump, vele meg az amerikai nép.

Addig meg legyünk leleményesek, használjunk ki minden kikaput! Bekövetkezett az, amire senki se számított. A magyar külügyminiszter elrepült Caracasba és parolázott a venezuelai elnökkel. Azzal a Maduróval, akit pár éve elismerni se akartak. A magyar politika ismét demonstrálta pragmatizmusát: mindegy, hogy mit gondolunk a bolívari forradalomról, Venezuelában van olaj meg földgáz. Tiszta sor!

Miniszterelnök úr nyáron meghirdette tételét arról, hogy a jövőben két Nap fog ránk sütni, Amerika és Kína. El is ment a másik Naphoz Pekingbe, ami már önmagában is bátor cselekedet. Nem tudjuk, hogy ott kifejtette-e a két Nap elméletét, mert a hivatalos közleményekben csak gazdasági kérdésekről esik szó. Hát igen, nem árt az óvatosság! Mit szólna a washingtoni Nap, ha nyíltan együttműködnék Kínával az új világrend megteremtésében, vagy ad absurdum, méltatnánk a kínai sajátosságú szocializmus civilizációs jelentőségét. Isten őrizz, még belegondolni is szörnyű!

San Franciscót az amerikaiak a szó szoros értelmében kitararították Hszi elnök érkezésére. Elég ciki lett volna, ha a városba menet rákérdez, hogy mit keres a sok hajléktalan az utcákon, és a gazdag Amerikában miért van szemét és rendetlenség. Pekingben vagy Sanghajban nem igen látni ilyet és San Francisco se ilyen volt régen.

Hszi és Biden között láthatóan kialakult egy manapság szokatlan emberi kapcsolat. Biden persze nem hazudtolta meg magát. A körültekintően előkészített és sikeresnek tűnő csúcstalálkozó után ismét lediktátorozta a kínai elnököt. A kínaiak lenyelték, nem üzentek hadat, gondolván, hogy 81 éves korban mindenfélét mondhat az ember.

De akárhogy is legyen, az amerikai-kínai csúcson világos lett, hogy a hozzánk egyelőre közelebb álló egyik Nap, Amerika nem nagyon akarja elfogadni, hogy mindkét Nap árassza melegét az emberiségre.

A másik Nap világosan tudomására hozta, hogy két lehetőség van: megegyezés vagy háború. A másik Nap nem akar háborút, de nem ijed meg a háborútól és nem adja meg magát. A megegyezés jobb lenne.

Új világrend lesz, ezt tudják és mondják is a Karmelita Kolostorban. A NATO-ról nem esik szó. A NATO tabutéma. Persze enyhe jelzéseket itt is lehet adni, mondjuk, lehet húzni a svéd NATO-tagság parlamenti jóváhagyását. Itt is el lehet játszani a rossz zsaru-jó zsaru játékot. A parlament kifogásokat keres, a köztársasági elnök pedig nyugtatgatja a szövetségeseket.

Az EU már régen nem tabutéma, lehet bírálni, szidni. Egy dolgot nem lehet csinálni: nem lehet kilépésről beszélni. Ilyen magas labdát nem lehet feladni se a brüsszeli bürokratáknak, se a magyar dollárbaloldalnak, hogy a mai divatos kifejezéseket használjam.

Miniszterelnök úr a múlt héten átvágta a gordiuszi csomót. Minek kilépésről beszélni? Mi nem lépünk ki! Az EU jövője egy „egész egyszerű szétcsúszás.”

A politikában persze nem szabad kapkodni. De azért jó, ha tudjuk, hogy az űrhajó számára a legnehezebb feladat a Föld gravitációjának leküzdése. Az első kozmikus sebesség elég ahhoz, hogy a Föld körül keringjünk, de nem elég ahhoz, hogy Föld húzó erejét leküzdjük. Ehhez kell a második kozmikus sebesség. Ha ezt elérjük, nem ránt bennünket vissza a Föld, és nem zúzzuk szét magunkat.

A régi világrend gravitációja is visszaránthat bennünket, és annak is rossz vége lenne. Ideje új sebességre kapcsolni!

Ukrajna: Puskin után töröljék el a cirill betűt!

Ki a franc az a Puskin? Még hogy az EU-tagságra pályázó Ukrajnában szobra legyen? Nem! Elég az orosz uralomból! Összefirkálni és lebontani! Így döntött a kijevi városi tanács a kormány, és Zelenszkij elnök teljes támogatását élvezve. El kellene törölni a cirill betűket is és átállni a latin betűkre. A cirill a barbár oroszoké, nem az európai ukránoké!

Ukrán-ukrán háború!

Ukrán ukrán ellen! Úgy tűnik, ez lesz az ukrajnai háború következő epizódja. Zelenszkij elnök és Zaluzsnij, a fegyveres erők parancsnoka közötti ellentét nyílt politikai konfliktussá válik. A vita ne tévesszen meg senkit! Ez nem a rossz fiú és a jó fiú vitája. Amerika új szereplőkkel akarja folytatni.

EU: lassú, de biztos szétcsúszás

Orbán Viktor soha nem ment olyan messzire az EU pusztulásának felvázolásában, mint a múlt héten: „Minden, ami eddig stabil volt körülöttünk, láthatóan a szétcsúszás állapotában van. Ebben a lépülésben nincsen semmi heroikus. Tehát az Európai Unió, amely szerintem a szétcsúszás felé tart, nem össze fog dőlni, vagy összeomlik vagy felrobban, tehát nem lesz semmilyen heroikus, drámai, eposzi hangulata ennek a folyamatnak, még ez se lesz neki, hanem ez egy egész egyszerű szétcsúszás. Ami úgy történik, hogy hozunk egy döntést, aztán nem hajtjuk végre. Nem hajtják végre az intézmények se, a tagállamok se, nincs is, az elején van egy kis következménye, aztán nincsen, és lassan hozzászokunk ahhoz, hogy a saját döntéseinket se az intézmények, se a tagállamok nem hajtják végre.” Nos, a Munkáspárt elég régen figyelmeztet arra, hogy az európai ház omladozik, de mi hozzátesszük: menjünk ki, mielőtt maga alá temet bennünket is!

Kína-Amerika: ütközik-e a „két Nap” vagy együtt sülnek a Földre?

A világ előtt két út van, háború vagy együttműködés – mondta Hszi Csin-ping kínai elnök Biden amerikai elnöknek. Kína és Amerika viszonyában nem lehet megoldás a háború! A Hszi-Biden-találkozó nem zárta le a két ország közötti feszült viszonyt, de tettek lépéseket az enyhülés felé. Megállapodtak a katonai párbeszéd felújításáról, az idegenforgalom és oktatási együttműködés bővítéséről, a kábítószer-kereskedelem elleni fellépésről, a mesterséges intelligenciával kapcsolatos párbeszédéről.

Politikai számítások a minimálbér mögött

Az idén december elsejétől a minimálbér bruttó 266 ezer, a garantált bérminimum pedig bruttó 326 ezer forintra emelkedik. Ma Magyarországon körülbelül 200 ezren kapnak minimálbért, 850 ezren pedig garantált bérminimumot. A kormány most a nyugdíjasok után az aktív dolgozóknak is tett gesztust. A pénz jól jön, de az biztos, hogy bekalkulálták a jövő évi választásokat is. A kormány szeretné, ha rá szavaznának. A liberálisok ezt nem szeretnék. Nem véletlen, hogy a Liga és a Munkástanácsok aláírták, a Magyar Szakszervezeti Szövetség meg nem írta alá a béremelési megállapodást. Ők a liberálisok malmára hajtják a vizet.

Nem szeretnénk az oroszok és kínaiak helyében lenni!

Szalay-Bobrovniczky Kristóf tavaly óta vezeti a honvédelmi tárcát. Teljességgel érthetetlen, hogy a haza hogy volt meg nélküle évtizedeken át. Akinek ilyen kemény tekintetű honvédelmi minisztere van, nem kell félnie az ellenségtől! Nem szeretnénk az oroszok és kínaiak helyében lenni!

Újra növekedési pályán

Magyarország visszatért a növekedési pályára az orosz-ukrán háború, a megújuló brüsszeli politikai támadások és a washingtoni presszió ellenére is – jelentette ki a pénzügyminiszter a Fidesz 30., tisztújító kongresszusán Budapesten.

Nem mind arany, ami fénylik, avagy ne kommunistázd le a fél világot!

A vadhajtasok.hu „komcsi” diákoknak nevezte az Egységes Diákfront (EDF) tagjait, akik Néprajzi Múzeumban tüntettek. Jó lenne, ha azok lennének, de nem azok! Nekünk elhíhetik.

Magyarország mindig itt lesz, de hol lesz a DK?

Dobrev Klára megígérte, hogy „az Orbán utáni szociáldemokrata kormány biztosítja majd, hogy mi magyarok mindig ott maradjunk Európa szívében.” Erre mérget lehet venni. Magyarország és a DK között az a különbség, hogy Magyarország mindig itt volt, és mindig itt is lesz. A DK meg mindig arra megy, ahol jobbnak tűnik a széljárás. Most éppen „szociáldemokraták”.

Zugló: tudatos, módszeres munka

Zuglóban tudatosan és módszeresen készülnek a jövő évi választásokra. Koch János térségi elnök vezetésével rendszeresen szerveznek kitelepüléseket azokon a helyeken, ahol jövőre az ajánlásokat is tervezik gyűjteni. Aktív részt vállalnak a munkaspárti fiatalok, akik a zuglói szervezethez csatlakoztak.

Újbuda: az erős szél sem állít meg bennünket!

Erős szélben állították fel asztalukat az újbudai munkaspárti aktivisták a Fehérvári úti Piac bejárata, illetve 4-es metró lépcsőkijárata előtt. Ez is jól bejárható hely, ahol jövőre sok ajánlást remélnek gyűjteni. Benyovszky Gábor, az OE tagja, térségi elnök „régimotoros”, jól tudja, hogy eredményt csak kitartó, fegyelmezett és pontos munkával lehet elérni.

Nyíregyháza: teszik a dolgukat

A szabolcsiak se maradnak le a közös küzdelemben. Nyíregyházán a piac jól ismert terep a munkaspárti csapat számára. Szabó Zoltán, az OE tagja vezetésével az elmúlt héten is itt agítottak a háború ellen.

Pécs: harcra készen

Baranyában megyei tagértekezletre és kitelepülésre is sor került az elmúlt napokban. Kós Zoltán, az OE tagja, megyei elnök elmondása szerint a tagság érti a feladatot. Meg kell mutatnunk a Munkaspártot! Erre most jó lehetőséget ad a háborúellenes kampány, jövőre pedig a választások. A baranyaiak készek a harcra.

Innen indult a forradalom

105 éve alakult meg a Kommunisták Magyarországi Pártja

Aki már járt a Városmajor utcában, rácsodálkozik a 20. század elejét idéző polgárházakra. Barabás Miklós, a 19. század kiemelkedő festőművészenek egykori villáját a 44-es szám alatt nagyon szépen rendbe hozták, és kulturális célokat szolgál. A 41/B Hild József alkotása, a szecesszió emléke.

A Városmajor utca 42. alatti ház nem túl szép, némileg elüt a szecessziós környezet eleganciájától. A rendszerváltásig emléktábla hirdette, hogy 1918. november 24-én itt alakult meg a Kommunisták Magyarországi Pártja. A rendszerváltás után az új hatalom nem tűrt meg ilyen táblákat. A Munkáspárt helyi szervezete évekig próbálkozott a visszaállításával, pénzt is áldozott rá, de a ház lakóinak ellenállásába ütköztek.

A KMP alapítói és tagjai közül ma már természetesen senki sem él. Rabinovics József lánya, Bartha Istvánné, Nádja is eltávozott közülünk.

Az alakuló ülésről nem maradtak fenn jegyzőkönyvek, könnyen lehet, hogy nem is készültek. Az esemény egykori szereplőjének, Kelen Jolánnak a visszaemlékezéséből idézünk, és tisztelgünk az első magyar kommunista párt emléke előtt.

„Sógorom, Korvin Ottó megkért minket: engedjük át egy november végi vasárnap délutánra a lakásunkat, mivel szeretnék ott tartani az alakulóban levő Kommunista Párt gyűlését. Mint háziasszony, aggódva kérdeztem, hányan lesznek, mire „megnyugtatót”: körülbelül negyvenötvenen.

Szívesen beleegyeztünk. Csak azt furcsállottuk a férjemmel, hogy mi ketten, a lakás tulajdonosai, nem lehetünk jelen. Ottó szerint ez Kun Béla határozott kívánsága volt. Lehet, hogy konspirációs okokból. Korvin Ottó nemcsak a házigazda tisztét vállalta, hanem azt is, hogy megvár bennünket, míg hazaérünk és beszámol a történetekről.

Valóban, negyven-egyvenötven lehetek, mert még másnap is takarítottam a szétszórt cigarettahamut és a csikkeket. S utólag megtudtuk, hogy a leghevesebb vita az időpont körül alakult ki, tudniillik: mikor alakuljon meg a Kommunista Párt. Kun Béla azt mondta, hogy „tegnapelőtt”, vagyis máris megkértünk vele, hiszen – és ezzel a jelenlevők jórésze egyetértett – a magyarországi helyzet megérett a pártalapításra. Hirossik János és még néhányan viszont valamivel későbbre

kívánták, halasztani, mivel úgy vélték, hogy „elő kell készíteni” a szervezett munkásságot a nagy eseményre, és agitálni kell, nehogy a szociáldemokrata pártvezetés elszigetelje a kommunista szervezőket.”

A polgári pártoknál szokásos ünnepélyes alakuló ülést Magyarországon a kommunisták nem tartottak. Akik Oroszországból hazatértek, úgy érezték, hogy az ő pártjuk már létezik a november 4-i moszkvai értekezletük óta, sőt, már létezőnek tartották előbb is: internacionalistáknak, nemzetközieknek, a kommunista világpárt tagjainak vallották magukat, akik ennek a forradalmi világszervezetnek ezúttal a hazai szekcióját teremtik meg. A vesztes háborút követő és a dolgozókat sújtó gyötrelmek kevés okot, a polgári hatóságok még kevesebb lehetőséget adtak volna az ünneplésre.

Az alakuló ülésen Vántus Károly elnökölt és a referátumot Kun Béla tartotta. Rövid vita után a résztvevők egyhangúan kimondták a párt megalakulását és megválasztották a Központi Bizottságot. Elnöke: Kun Béla, titkárai: Hirossik János és Vántus Károly lettek. Tagjai: Chlepko Ede, Friedler Rezső, Jancsik Ferenc. Korvin Ottó, László Jenő, Mikulik József, Pór Ernő, Rabinovics József, Rudas László. Seidler Emő, Szaton Rezső, Szántó Béla, Vágó Béla és a hazatérése után, decemberben beválasztott Szamuely Tibor lett.

A lakás, ahol a párt megalakult Kelen Józsefé volt, aki mérnök, maga is a munkásmozgalom harcosa, a Tanácsköztársaság idején népbiztos lesz. Kelen egyébként a kommunista mozgalom legendás alakjának, Korvin Ottónak volt a bátyja.

Kun Béla és elvtársainak pártja a Tanácsköztársaság leverése után lényegében megszűnt, tagjai szétszóródnak a világban. 1920-1945 között több néven és több helyen is alakultak meg kommunista szervezetek, néha eltérő platformmal, de mindeki elődjének tekintette a KMP-t.

A felszabadulás után, 1948-ban létrejött Magyar Dolgozók Pártja, majd 1957 után a Kádár János vezette Magyar Szocialista Munkáspárt is a KMP-vel való folytonosságot hirdette.

A Magyar Munkáspárt, a mi pártunk 1989-ben vállalta a magyar kommunista mozgalom értékeit és hagyományait. Elődjeinkre ma is tisztelettel emlékezünk.

**A KOMMUNISTÁK MAGYARORSZÁGI PÁRTJA
ELSŐ KÖZPONTI BIZOTTSÁGA**

Csakhamar bebizonyosodott, hogy a polgári demokratikus forradalom nem váltja valóra a dolgozó nép vágyait, törekvéseit...

Új pártra, kommunista pártra volt szükség, amely a proletariátust tömörítve, a célok és eszközök világos megjelölésével diadalra segíti a szocialista forradalmat

Kun Béla

Chlepkó Ede

Fiedler Rezső

Hirossik János

Jancsik Ferenc

Korvin Ottó

László Jenő

Mikulik József

Pór Ernő

Rabinovics József

Rudas László

Seidler Ernő

Somló Dezső

Szamuely Tibor

Szántó Béla

Vágó Béla

Vántus Károly

A különleges hadművelet tanulságairól

A cikkszerzője, Szergej Alekszandrovics Poletajev, a Ватфор kutató központ társalapítója és szerkesztője. 43 éves, Moszkvában született, a Lomonoszov Egyetem újságíró karán végzett. Sokat publikáló jól ismert személyiség. A cikk eredetije itt olvasható: (Об искусстве специальной военной операции — Россия в глобальной политике (globalaffairs.ru))

A második háborús őszi végére Oroszország továbbra is óvatosan viselkedik, sőt talán passzívan is. A frontról érkező jelentések régóta monotonná, szinte nyúlóssá váltak. Ennek több oka van. Él bennünk a vágy, hogy Ukrajna majdcsak kimerül, és a nyugati támogatás legyengül. Reménykedünk, hogy a saját hadseregünk megerősödik, megszerzi végre a szükséges tapasztalatokat, és él bennünk a vágy, hogy a különleges katonai művelet megmaradjon egy korlátozott katonai művelet kereteiben, ami lehetővé tenné a teljes értékű békés élet fenntartását az országban, és ami még fontosabb, egy teljes értékű gazdaság megőrzését.

Próbáljuk megérteni az orosz vezetés prioritásait. Megnézzük, mi történik az ellenségnél, mi változik a fronton, és az ideai események hogyan befolyásolhatják a konfliktus jövőjét.

Szétzúztuk az ellenség terveit

Első pillantásra a nyári-őszi kampány eredményei jelentéktelenek hadseregünk számára. Nem mentünk előre! Az aknamezők mögött lövészárkokban ültünk, sőt hátráltunk is – úgy tűnik, nincs mivel dicsekedni. Ez a formális szempontból talán szerény eredmény a valóságban talán az orosz fegyverek legnagyobb győzelme az 1945-ös mandzsúriai támadó művelet után.

Egy évvel ezelőtt Harkov mellett megtapasztaltuk a vereség okozta sokkot, a Herszonból való kivonulást és a krími híd elleni támadásokat. Csapás csapás követte, és a legegzáltabb hazai kommentátorok közül néhányan elveszítettnek nyilvánították az Ukrajnával való konfliktust, azt hirdették, hogy Mariupol néhány hét vagy hónap múlva elesik és a Krím is visszamegy Ukrajnába.

Az ellenség ezzel szemben ünnepeelt. Nyugaton és Ukrajnában eufória uralkodott, úgy tűnt, hogy elég még egy döntő csapás, és az

orosz hadsereg összeomlik, és a nyugatellenes „Putyin-rezsim” vele együtt elesik. Az ideológiai pumpálás tavaly télen és kora tavasszal olyan erős volt, hogy a szkeptikusok egyéni hangjait elnyomták, még akkor is, ha ezek a szkeptikusok olyan magas rangú amerikai katonák voltak, mint Mark Milley tábornok, az amerikai vezérkari főnökök egyesített bizottságának akkori vezetője.

Az azovi ellentámadásra úgy készültek, mint egy ünnepre. Mindent egy lapra tettek fel, de nem kétségbeesettségükben, hanem éppen ellenkezőleg az általános lelkesedés hullámán. Úgy tűnt, hogy minden a lehető legjobban megy: a Nyugat és Ukrajna katonai, technológiai és gazdasági ereje a közös ellenség elleni harcban egyszerűen nem veszíthet. A történelem jó oldalán állnak.

A sok óriási volt, amikor az ellentámadás nem a terv szerint ment. Abban a pillanatban nem volt nyilvánvaló, de most, öt hónappal később, már világos: nem a nyugati tankok égtek a Rabotino közelében lévő aknamezőkön, hanem az a stratégiai terv, hogy Oroszországot katonailag le lehet győzni az ukrán hadsereg kezeivel. Ukrajna és a Nyugat viszonyát ez a terv jellemezte a Szovjetunió megszűnése óta.

Most Nyugaton egyre inkább felismerik, hogy ez belátható időn belül lehetetlen: Ukrajnának nincs elegendő emberi erőforrása, az ukrán hadsereg nem képes a szükséges méretű műveletek végrehajtására, a Nyugat pedig itt és most nem tud elegendő fegyvert és pénzt biztosítani, és arra pedig nem áll készen, hogy ön maga harcoljon. Vagy újra kell kezdeni az egészet, és ez évekbe kerülne, vagy el kell hagynia a tervet.

Úgy tűnik, hogy fordulópont van a konfliktusban, amely számunkra nagyon sikertelenül kezdődött. Az a tény, hogy ezt a fordulópontot védelmi pozícióban sikerült elérni, egyáltalán nem csökkenti annak jelentőségét. Éppen ellenkezőleg!

Megosztottuk az ellenséget

A cél elvesztése után a Nyugat és Ukrajna katonai szövetsége is megingott. A Nyugat az ukránok számára a hátszínre jelenti. Mind a kijevi, mind a nyugati felső vezetés képviselői többször hangsúlyozták, hogy nyugati támogatás nélkül nemcsak a front fog összeomlani, de az ukrán állam egésze is. Még tavaly májusban, a Harkov és Herszon közelében zajló drámai események előtt azon tűnődtünk, vajon a Nyugat készen áll-e Ukrajna támogatására és ukrán kezekkel harcolni velünk a győzelem egyértelmű kilátásainak hiányában is?

Választ már tudjuk. A nyugati vezetők nincsenek jó kedvükben és arra törekednek, hogy minimalizálják országaik kiadásait, vagy a szomszédjukat hibáztatják. Ukrajna fenntartása katonai, gazdasági és humanitárius szempontból napi 250-350 millió dollárba kerül.

Ez elég arra, hogy fenntartsák Ukrajna lemorzsolódásának jelenlegi, gyilkos formáját, de nem biztosít elegendő fölényt a győzelemhez. Az élet megy tovább, egyre több tényező elvonja a figyelmet Ukrajna finanszírozásáról. Gondoljunk csak a konfliktusra a Közel-Keleten, a választási kampányra az Egyesült Államokban, vagy a gazdasági válságra Európában. Nyugaton egyre hangosabbak azok a hangok, amelyek tárgyalásokat követelnek Moszkvával.

Ez a nem mindig nyilvánvaló dinamika észrevehető abban, ahogyan Zelenskijhez viszonyulnak. Egy évvel ezelőtt a karjaikban hordozták, az év emberének nyilvánították, ovációkat rendeztek a parlamentekben. Aztán a nyugati világ visszatartotta a lélegzetét egy ellentámadásra számítva, a kudarca után, már júliusban pedig bekövetkezett az elidegenedés. Őszre Zelenskij már irritálta a nyugatot, néhol pedig egyenesen ellenséges érzésekkel fogadják.

Nem valószínű, hogy Ukrajnát teljesen elzárják a nyugati pénzforrásoktól. Ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. De nagy bizalommal mondhatjuk: a nyugati részvétel az ukrán konfliktusban már túlhaladt a csúcson, ennél több nem lesz.

Most már olyan tömeges szállításokról sem beszélhetünk, mint 2023 elején, amikor az ellentámadás készült. Egyébként, amint látjuk, azok a készletek sem voltak elegendők. Az ígért vadászgépek és a nagy hatótávolságú rakéták nem segítenek. Az előbbieket lényegében felváltják a kilőtt szovjet gyártmányú repülőgépeket és légvédelmet, az utóbbiak pedig, bár képesek fejfájást okozni nekünk az új területek mély hátszínre támadásaiban és a Krímben, de nem erősítik az ukrán hadsereg támadó képességeit.

Így a konfliktus második évének végéhez Ukrajna elsorvadó nyugati támogatással közeledik, amelyet az ukrán infrastruktúra elleni orosz csapások tovább gyöngítenek. Az ukrán gazdaságot a nyugati pénz tartja életben sajátos lélegeztető készülékként. Az ukrán hadsereg egyre gyengül és egyre öregebb katonákból áll. Ráadásul elveszítik a legmotiváltabb harcosokat.

Mindezt egy elszánt ellenféllel, az orosz hadsereggel szemben, amely ötször több emberi és anyagi erőt képes mozgósítani. Az orosz hadiipar lendületet vesz, a hadsereg pedig erősödik, apránként legyőzi saját belső problémáit.

Szétzúzni az ellenség hadseregét

Miután keresztülhúztuk a nyugati és ukrán terveket és megingattuk szövetségi rendszerüket, új lehetőségeket nyitottunk. A kérdés az, hogy hadseregünk hogyan és mikor fogja használni ezeket a lehetőségeket.

Általános volt az a vélemény, hogy az ukrán fronton állóháború alakult ki, hasonlóan ahhoz, ahogyan ez az Irán és Irak elleni háborúban, vagy az első világháborúban történt. Sokak szerint a patthelyzet oka a drón-forradalom. Ez azt jelenti, hogy alacsony harcászati szinten, tehát a szakaszok, a századok szintjén is tömegesen vetettek be felderítő és csapásmérő drónokat, 24 órás ellenőrzés alatt tartották az ellenfél állásait, utánpótlási vonalait.

Egyszerűen fogalmazva, szinte minden harcos közvetlenül rálát a harctérre, és nagyon rövid idő alatt képes nagy pontosságú lövedéket kilőni.

Az okok között említik a létszámhiányt is. A front nagyon hosszú, és mindkét oldalon nagyjából ugyanakkora erők állnak. Ilyen helyzetben nehéz olyan számbeli fölényt létrehozni, amivel áttörést lehetne végrehajtani a front valamelyik pontján.

Ez igaz, de nem minden. Úgy tűnik, hogy a front stagnálásának harmadik oka az, hogy mind a mi hadsere-

günk, mind az ellenség nem képes nagy csapategységekkel folytatott átfogó hadműveletekre.

A jelentéseket olvasva, a katonákkal és a parancsnokokkal beszélgetve mindenki láthatja a következőt. A támadásokban mind az ukránok részéről, mind az orosz hadsereg részéről szakasz- és század nagyságú csapategységek vesznek részt. A zászlóalj nagyságú támadások ritkák, a dandárok vagy hadtestek szintű hadműveletekről szinte nem is hallani.

A tüzérség hasonlóan működik. Űtegek együttes bevetése ritka, az önjáró lövegek külön-külön működnek, vagy párban. Hasonlóképpen párban vetik be a front repülőit és a drónokat is. Ily módon hiába van sok katona a fronton, a csapatok ereje nem válik közös erővé. A támadásokat század szinten tervezik kis drónokkal, lövegekkel és aknamezők telepítésével. A csapatok egységes, összefegyvernemi támadása ellen az ellenfél tehetetlen lenne.

Ez emlékeztet az ókori vagy középkori csatákra, amikor a két hadsereg küzdelme kétszemélyes párbajok sokaságából állt. A mi esetünkben nem lándzsákkal és kardokkal rendelkező katonák küzdenek egymás ellen, hanem rajok, szakaszok és századok, amelyeket ágyúkkal, nehéz drónokkal és helikopterekkel erősítettek meg.

Hangsúlyozzuk, hogy ez nem csak a mi problémánk. Valószínűleg többé-kevésbé jellemző a világ legtöbb hadseregére. Ennek oka az, hogy az elmúlt évtizedekben másra készítették fel a hadseregeket. Úgy értelmezték, hogy irreguláris ellenséggel, a felkelők ellen kell küzdeni, a feladat a területek ellenőrzése, a terrorizmus elleni küzdelem, a korlátozott békefenntartó műveletek, röviden, bármi, csak nem szárazföldi hadműveletek egy 1000 km-es fronton.

Mindezen „kis” feladatokhoz tökéletesen illeszkednek a rugalmasan kialakított zászlóalj-harcászati egységek, amelyek tevékenységét közvetlenül a felső szintű parancsnokság irányítja. A

szovjet hadsereg Afganisztán óta ezen az úton haladt. Gyakorlatilag azt tették, hogy az egységeket nagy mennyiségű tiszttel és tiszt-helyetessel látták el, ahol a tiszti szolgálat egyfajta színkéúra, azaz nagy felelősséggel nem járó feladat volt. Ebben a rendszerben nem volt szükség se csapatirányítási tapasztalatokra, se magas minőségű törzsfőnöki munkára.

A természetes degradáció évtizedei oda vezettek, hogy sem nekünk, sem az ellenségnek, sem (gyanítjuk) sehol a világon nincs elég tábornokunk, aki képes hatékonyan irányítani a dandárokat, hadtesteket és hadseregeket a csatában – ráadásul nincs elég tiszt,

aki képes hatékonyan működni a megfelelő szintű parancsnokságon. Az eredmény egy olyan szárazföldi fegyveres erő, amely szétszórt egységekből áll, nem képes magasabb egységekbe szerveződni. Az alakulatok kapcsolódása a dandárhoz, a hadtesthez, hadsereghez csak névleges.

Ezt a problémát nem lehet gyorsan megoldani. Nem csak azért, mert az írástudó, tehetséges és tapasztalt parancsnokok nem nőnek fákon, és úgy tűnik, hogy a katonai akadémiáknak hasonló problémái vannak az oktatókkal, hanem azért is, mert a megfelelő kulturális réteg teljesen vagy részben elveszett. A hadviselés legújabb eszközei (kommunikáció, hírszerzés, precíziós fegyverek és drónok) nagymértékben leértékelik a régi, hatvan-hetven éves tapasztalatokat. A nulláról kell kezdenünk.

A jó hír az, hogy tanulunk. Úgy tűnik, hogy legfelsőbb katonai vezetésünk megérti a problémát, és nem hajtja a katonákat a vágóhídra, hanem a helyi támadó műveleteket arra használja, például Avdiivka közelében, hogy tapasztalatokat szerezzenek mind a harcosok, mind a parancsnokok, a logisztikai és a mérnöki szolgálatok számára.

Az ellenség katonai elemzői egyre nagyobb rémülettel jegyzik meg, hogy az orosz hadsereg rugalmasan reagál a csata menetére, nem akarnak bármi áron támadni. Kudarc esetén visszavonul és megváltoztatja a taktikát. A koordináció szintje növekszik. November elején támadásainkban már teljes értékű zászlóaljak vették észre. A parancsnokok elmondták, hogy az irányítás is sokat javult.

A második jó hír az, hogy úgy tűnik, az idő nekünk dolgozik. Hadseregünknek lehetősége van arra, hogy stratégiai védelemben maradjon, felépítse a védelmi ipart és tapasztalatokat szerezzen. Előbb vagy utóbb, kellő kitartással, mindezek a folyamatok megadják a kívánt hatást, a mennyiség minőséggé válik, és meglesz a régóta várt eszközünk a gyengülő ellenség legyőzésére.

El kell kerülni az erődítmények ostromát

Mint már többször megjegyeztük, az ukrán konfliktust nem a területért vívják. Október elején Vlagyimir Putyin nyilvánosan kijelentette: „Az ukrán válság nem területi konfliktus...A kérdés alapvetőbb: milyen alapokra fog épülni az új világrend.”

Bizonyos területek elfoglalása és ellenőrzése fontos. Vagy stratégiai értelemben, mint például az Azovi folyosó, vagy tisztán katonai szempontból, mint Artemovszk (Bahmut). A hadsereg fenyegetettsége esetén nem haboztunk visszavonulni, ahol megengedhettük magunknak, például Herszon vagy Harkov térségében.

A fő cél változatlan: Ukrajna nem lehet a nyugat faltörő kosa Oroszország ellen! Mint látható, Oroszország következetesen, bár lassan, de halad e cél felé.

Racionális okokból a Nyugatnak a lehető leghamarabb megállapodásra kellene jutnia Oroszországgal. Megállapodni addig lehet, amíg Ukrajna jelentős katonai erőt képvisel. Előbb valószínűleg Zelenszkijt valaki másra kellene cserélni, aki több hajlandóságot mutat a megállapodásra. Zelenszkij túl sok kategorikus és összeegyeztethetetlen kijelentést tett a közelgő győzelmekre számítva, túl sok hidat égetett fel. A nyugati politikusok jelen-

legi generációja aligha tud mit kezdeni Annalena Baerbock „tanácsával”, hogy az ukrán vezetés hajtson végre „360 fokos fordulatot” és cselekedjen racionálisan.

Másrészt nem egészen világos, hogy Oroszország meddig mehet el. Nem egészen világosak Oroszország jövőbeli katonai képességei sem. Minden katonai konfliktus, még a korlátozott is, súlyos terhet jelent a gazdaság számára, ráadásul a veszteségek növekednek, a társadalmi fáradtság felhalmozódik.

Eddig az orosz vezetés nyilatkozatai a következők: nyitottak vagyunk a tárgyalásokra, de nem lesz fegyverszünet. Úgy tűnik, hogy a Kreml bízik abban, hogy az idő nekünk dolgozik.

Így várható, hogy a béketárgyalásokat kezdetben az ellenségeskedések háttérében folytatják le. Az utóbbi eredményei meghatározzák a béke kontúrjait. Nos, az új erődök megszerzésének kilátásai nemcsak képességeinktől, hanem az ellenség kitartásának mértékétől is függenek.

Az ellenség viszont továbbra is abszolút kibékíthetetlen álláspontot képvisel, és ez arra kényszeríti Oroszországot, hogy lépésről lépésre felszámolja az ellene irányuló fenyegetést és ezzel együtt magát az ukrán államot is.

Fidel Castro: „a néppel együtt a nép boldogulásáért”

2016. november 25-én hunyt el Fidel Castro, az 1959-es kubai forradalom és a szocialista Kuba vezetője. Neve sok nemzedék számára egyet jelentett a szocializmusért és a nemzeti függetlenségért vívott harccal. Halálának évfordulóján a Munkáspárt tagjai a kubai nagykövetségen emlékeztek a forradalmárra.

